

прикачили по неговъ адресъ една неприятна интрига съ цѣль да го компрометиратъ. Узналъ на врѣме за тая интрига и за да запази своята неопятнена честь, Рашевъ рѣшилъ да напусне Търново, като прѣдварително прѣвѣршилъ годишния изпитъ на ученицитѣ, подалъ си писмено оставката и заминалъ за Цариградъ, дѣто постъпилъ за учителъ по френски и грѣцки езикъ въ патриаршеското училище въ Фенеръ. Положението, което заемалъ въ Цариградъ и личнитѣ му способности го издигнали високо въ очитѣ на патриарха и въ 1845 г. Панайотъ П. Рашевъ билъ рѣкоположенъ за диаконъ при патриаршията, подъ името Панаретъ. Младиятъ и високообразованъ диаконъ скоро авансиралъ: слѣдъ една година билъ произведенъ въ архидиаконски чинъ. Смѣната на патриарха прѣдизвикала и въ живота на Панарета извѣстна промѣна, обаче това не траяло дълго врѣме, понеже първиятъ патриархъ билъ наново възстановенъ. До 1853 год. Панаретъ изпълнявалъ архидиаконската си длъжностъ.

Погониянската митрополия притежавала въ Ромния грамадни имущества, които били подъ прѣкото управление на митрополита, та поради тая причина и тоя послѣдниятъ е ималъ сѣдалището си въ Букурещъ. Митрополитътъ Никандросъ, който прѣзъ 1853 год. управлявалъ Погониянската митрополия, се възползувалъ отъ смутнитѣ тогавашни врѣмена, ограбилъ епархията, па заминалъ за Росия, като оставилъ само мошията „Патроса“ и нѣкои магазини въ Букурещъ, като владѣние на митрополията. Патриархътъ отдавна търсѣлъ случай да даде на Панарета архиерейско мѣсто. Тоя случай се прѣдставилъ сега съ избѣгването на Никандроса. Прѣзъ 1854 год. Панаретъ билъ рѣкоположенъ за Погониянски митрополитъ, но до като се изпълнятъ всички формалности по заемането на